

PROSTOR

Červen 2023

Ohlédnutí za celostátní soutěží ZUŠ v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů
Velká gratulace našim žákům i jejich učitelům, kteří
v této soutěži získali první a třetí místo

Představujeme naše nejúspěšnější

Setkání s krásnou hudbou

Artem Piddubnyi (16 let)

Artema jsme již představili v podzimním čísle Prostoru poté, kdy získal třetí místo v mezinárodní violoncellové soutěži Gustava Mahlera v Praze a zároveň složil úspěšně talentové Konzervatoř Brno, obor violoncello. Po prázdninách nastupuje právě tam.

Nyní ale ještě k výše uvedeným této nadějný mladý muž přidal první cenu z celostátní soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů, která se konala ve Františkových Lázních. Artem cenu získal společně se dvěma spoluhráčky—Viktorií Hruškovou a Magdalenou Branžovskou, kdy jako *Smyčcové trio* ve své kategorii tito žáci pana učitele **Vladimíra Kubálka**

Dokončení na straně 2

Františkovy Lázně – „Každé setkání s krásnou hudbou člověka obohacuje... Pojdme tedy soutěž vnímat ne jako soutěž, ale jako slavnost krásné hudby, elánu a nadšení mládeži...“ řekl na úvod ústředního kola soutěže v **komorní hře s převahou smyčcových nástrojů** žáků základních uměleckých škol vyhlášené Uměleckou radou ZUŠ ČR s podporou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR Josef Vlach, předseda smyčcové sekce Ústřední umělecké rady ZUŠ ČR. Tentokrát se pořadatelem této soutěže, která se konala ve dnech 27.- 30. dubna, stala Základní umělecká škola Jára Cimrmana Františkovy Lázně.

Naše lázeňské městečko se tak na konci dubna na tři dny stalo hostitelem 221 mladých hudebníků ze 66 souborů, kteří se do ústředního kola probojovali krajskými koly této soutěže. Sjeli se sem žáci se svými učiteli ze všech krajů České republiky, od Ostravy přes Brno, České Budějovice, Plzeň, Prahu až po Liberec a Hradec Králové.

Úspěchem bylo, že též františkolázeňskou ZUŠ v této soutěži reprezentovaly dva „domácí“ soubory, a to „**Smyčcové trio**“, které tvoří **Artem PIDDUBNYI** a **Magdaléna BRANŽOVSKÁ** (oba jsou hráči na violoncella) a **Viktorie HRUŠKOVÁ** (hráčka na kontrabas) pod vedením pana učitele **Vladimíra Kubálka** a dále „**Klavírní trio**“, kde hrají **Amálie BALHAROVÁ** (klavír), **Kristýna VANÍČKOVÁ** (housle) a **Anna BARTOŠOVÁ** (violoncello) pod vedením paní ředitelky **Miroslavy Peškové**.

Dokončení na 2. straně

Setkání s krásnou hudbou

Dokončení ze str. 1

ZUŠ Járy Cimrmana se své role zhostila velice zdařile, a okouzlo je samo město. Svědčily o tom názory účastníků při loučení. Ne všichni z časových důvodů třeba využili sponzorský dar Aquafora, které poskytlo pro každého z dětských účastníků volnou vstupenku, ale mnozí se shodli, že mají o důvod víc Františkovy Lázně znovu navštívit.

Všichni, a to i špičkoví odborníci v odborné porotě se také shodli, že výkony většiny hudebníků překvapovaly i s ohledem na nízký věk hráčů mimořádnou uměleckou vyvážeností a vynikajícím provedením skladeb. Porota měla skutečně hodně nelehkou práci. Veřejnost se pak o této vysoké kvalitě výkonů mohla přesvědčit na závěrečném koncertu vítězů, který se konal v neděli 30. dubna v Divadle B. Němcové.

Uspěli v ní také žáci pořádající ZUŠ. **Smyčcové trio** vedené panem učitelem Vladimírem Kubálkem získalo zaslouženě první cenu, **Klavírní trio** vedené paní ředitelkou školy Miroslavou Peškovou si z této celostátní soutěže odneslo ve své kategorii cenu třetí.

Absolutním vítězem v souborech barokní a předklasické hudby se stalo **Kvarteto ZUŠ Náchod** a absolutním vítězem pak bylo vyhlášeno **Klavírní trio** ze ZUŠ Jihlava.

A kromě velké gratulace patří rovněž velké poděkování těm, kdo se na podpoře soutěže podíleli finančně a též zajistili do soutěže ceny. Na prvním místě je to jistě Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Krajský úřad Karlovarského kraje a Město Františkovy Lázně, a rovněž celá řada přispěvatelů z řad lokálních firem, společností i podnikatelů. Sponzorskými dary se podíleli také rodiče některých žáků.

Záštitu nad soutěží převzali prof. Dr. Ing. Miroslav Plevný, senátor Senátu Parlamentu ČR a Jan Kuchař, poslanec Parlamentu ČR.

Poděkování

Velice nás potěšilo uznání **předsedy smyčcové sekce ústřední rady ZUŠ ČR PhDr. Josefa Vlacha**, který jménem vyhlášovatele soutěží základních uměleckých škol, spolku Umělecká rada ZUŠ ČR poděkoval ředitelce františkolázeňské ZUŠ a celému kolektivu učitelek a učitelů za perfektní organizaci a vůbec dokonale odvedenou

A jak soutěž hodnotil jeden z členů poroty MgA Jiří Pinkas

Ústřední kolo soutěže.... Předčilo mé očekávání v mnoha ohledech. Bezchybnou organizaci soutěže zajišťovala ZUŠ Járy Cimrmana, které patří můj velký obdiv. Koordinace soutěžních vystoupení téměř sedmdesáti souborů, se zajištěním prostorů pro rozehrávání a načasováním akustických zkoušek byla na-prosto výjimečná... Soutěžící tedy měli ideální podmínky pro vlastní soutěžní výkon. Práce poroty probíhala po celou dobu soutěže až v nezvyklé shodě... Po večerním vyhlášení výsledků nezvykle mnoho souborů využilo možnost setkat se s jednotlivými členy poroty a konzultovat s nimi své výkony. Nikdo s porotců se po oba soutěžní dny nesešel ze strany soutěžících s jakýmkoli pocitem nespravedlivého ohodnocení.

Závěrečný koncert vítězů v zcela zaplněném divadle B. Němcové byl důkazem skvělé připravenosti všech souborů, a za to patří velký dík jejich skvělým pedagogům...

Jiří Pinkas (redakčně mírně kráceno)

Představujeme naše nejúspěšnější

Dokončení ze str. 1

přesvědčivě v silné konkurenci zvítězili.

Po soutěži jsme znovu Artemovi položili několik otázek.

Jsi sólový hráč. Jaké to bylo hrát a navíc v takové velké soutěži v triu?

Jiné, ale také dobré. Když hraju sám, tak se samozřejmě musím spolehnout jen sám na sebe, včetně cvičení. Teď bylo ale třeba poslouchat a vnímat i hru ostatních. Ale můžu říci, že to bylo hodně dobré, zajímavé. Zkrátka čím víc nástrojů, tím víc hudby.

*Jak dlouho spolu s Viktorou a Magdou hraje-
te?*

Pan učitel Kubálek nás dal dohromady vlastně až v tomto školním roce, před , protože to její propozice vyžadovaly. A tak vzniklo Smyčcové trio. Hráli jsme jen my, bez klavíru.

Jaké jsi měl ze soutěže pocity?

Mám už za sebou nějaké zkušenosti z jiných soutěží, a tak jsem snad ani moc nervózní nebyl. Snad až po skončení našeho soutěžního vystoupení. Hráli jsme někdy dopoledne a vyhlášení výsledků bylo až večer. A když jsem slyšel hrát jiné soutěžící, tak jsem věděl, že máme hodně velkou silnou konkurenci. Na druhou stranu jsem ale věděl, že jsme nic nepokazili, a také pak učitel nás pochválil. Věřil jsem, že to pro nás dobře dopadne.

Kterou hudbu máš nejraději?

Miluju dobrou hudbu, a je jedno, jaký žánr nebo styl. Hudba je prostě hudba.

A plány na prázdniny?

Budou pro mne pracovní, ale současně zábav-

né. V červenci odjíždím do jihočeské Soběslavi na deseti-denní letní hudební kurzy. Jedu tam spolu se svým panem učitelem Vladimírem Kubálkem. Tyhle kurzy to je vlastně také cena, kterou jsem obdržel osobně můj pan učitel a já. Moc se těším. Potom ještě mám další hudební kurzy na konci léta. Řeknete si, že si asi moc neodpočinu, ale tohle je pro mne také odpočinek. Kromě hudby jiné koníčky nemám, není čas. Když mám volno, tak rád chodím na do přírody.

Viktorie Hrušková (14 let)

Viktorka je další členka úspěšného Smyčcového tria. Hraje na kontrabas ve třídě pana učitele Vladimíra Kubálka už hodně let, a tohle není její první velký úspěch.

Výborné umístění jsi již ve své věkové kategorii získala také v sólové hře na kontrabas. Můžeš připomenout kdy a co to bylo?

Bylo to také na celostátní soutěži ZUŠ ve hře na smyčcové nástroje a odvezla jsem si odtud druhou cenu.

Můžeš prozradit, jak dlouho chodíš na ZUŠ? A co tě přivedlo k tomu, že jsi si vybrala právě kontrabas?

Začala jsem, když jsem byla v první třídě. Už od malička se mi líbil kontrabas, jeho zvuk, všechno. A tak volba nástroje pro mne byla jasná. Rodiče si přáli, abych navštěvovala ZUŠ a vzdělala se v hudbě. Jinak ale v naší rodině nebyl a není pokud vím žádný aktivní hudebník, nikdo na nic nehraje.

Jaké jsi měla na soutěži pocity?

Při rozehrávkách a akustických zkouškách, když jsem mohla slyšet ostatní soutěžící, jsem byla dost nervózní. To, co jsem slyšela, bylo většinou fakt dokonalé a říkala jsem si, že to teda pro nás bude pořádná konkurence. Fakt, sešlo se tam opravdu hodně talentů. Jinak ale, když jsem přišla na pódium jsem byla docela klidná a

Jaké hudbě dáváš přednost?

Kromě rapu mám ráda každou hudbu. Okud hraju sama, pak mám ráda extrém—buď je to hodba hodně emotivní, procitěná nebo naopak hodně energická.

A co bys chtěla studovat?

Mám ráda přírodu, biologii. Jezdím na koních... Baví mne i jazyky. Dřív jsem přemýšlela i o veterině, ale teď vítězí pedagogický směr. Příští rok končím základku a chtěla bych si podat přihlášku na Střední pedagogickou školu do Karlových Varů. Hudbu samozřejmě nezanechám, ale jen jako svoji velkou zálibu.

Magdalena Branžovská (16 let)

Magdalena hraje ve Smyčcovém triu stejně jako Artem na violoncello. Hraje 13. rokem, takže si snadno spočítáte, že na ZUŠ začala chodit opravdu ještě jako hodně malá. Je žačkou pana učitele Vladimíra Kubálka.

Také tebe se chci zeptat, jestli sis violoncello vybrala také sama, už jako předškolačka?

Usměje se. „Ne, ten nástroj mi vybrala maminka, a to ještě dřív, než jsem se narodila. Líbilo se jí to, a přála si, aby její potomek na ten nástroj hrál. Ale vůbec toho nelituju. Maminka to vybrala dobře“.

Na tvém kontě tohle jistě není první velké ocenění?

Ne není, ale už bych musela vzpomínat. Například první místo v krajském kole v sólové hře. Ale to teď není důležité. Jsem moc ráda, že nám to vyšlo v triu v této soutěži.

A tvoje pocity?

Taky jsem byla nervózní, abych naší skupině něco nepokazila. Na pódiu jsem ale vypnula a soustředila se jen na výkon. Větší napětí jsem pak zažívala do vyhlášení výsledků.

Jak se ti hrálo v triu?

Začali jsme společně hrát někdy od půlky roku. Bylo to hodně náročné se dobře sehrát, navíc ve škole

přibývaly písemky, zkoušky, cvičila jsem... Vlastně jsem neměla snad ani minutu volna.

Studuješ aktuálně na chebském gymnáziu, končíš kvintu. Kam bys ráda nastoupila po maturitě?

Velice ráda bych studovala medicínu, ale přemýšlím také o biochemii.

Máš ještě další koníčky, tedy kromě hudby?

Ráda čtu, hlavně fantasy, sci-fi. Ve škole mám ještě navíc na francouzštinu, budu z ní dělat diplom.

Nakonec jsem se obou dívek najednou zeptala, co budou dělat o prázdninách.

Viktorka: Jedu do Chorvatska pak ještě se školou do Velké Británie a s rodinou na Moravu.

Magdalena: Na začátku července jedu s rodinou do Albánie. No, a potom se ještě uvidí. Rozhodně doma jen sedět nebudu.

Kristýna Vaničková (11 let)

Kristýnka je žačkou 5. třídy na ZŠ Cheb, a zároveň hraje už sedmým rokem na housle ve třídě paní učitelky **Zuzany Puchelové** na ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně. Housle jako nástroj si vybrala sama. Mimochodem její maminka učí na této škole hře na klavír.

Kristýnka Vaničková spolu s **Aničkou Bartošovou** (violoncello) a **Amálkou Belharovou** (klavír) získaly ve své kategorii (komorní hra s převahou smyčcových nástrojů a klavírem) cenu třetí.

Jak jsi vlastně svou první velkou soutěž, a hned s velkou konkurencí souborů z celé naší republiky, prožívala?

Bylo to fajn, hodně zážitků. Nejdřív mě sice trošičku mrzelo, že jsme nevyhráli, ale pak jsem nakonec měla ze všeho velkou radost. Třetí cena je přece taky moc dobrá.

Máš ještě nějaké další záliby?

Ráda kreslím, a pak ještě dělám sport. Chodím na lehkou atletiku.

Čím bys jednou chtěla být?

Asi učitelkou hudby na Základní umělecké škole.

Filip Vosátka (10 let)

Filip vlastně poprvé ve svém životě dosáhl na krásné umístění. V soutěži **Mladé pódium** konané počátkem dubna na Konzervatoři v Teplicích se ve své kategorii ve hře na kytaru umístil ve **Zlatém pásmu** za provedení skladby Rostislava Coufala.

Tento mladičký nadějný hráč navštěvuje třetím rokem třídu paní učitelky **Soni Kozákové**, kde se učí hrát na kytaru. Začínal v Tykladlech a kytaru si jako nástroj zvolil sám. Jen na doplnění na ZUŠ chodí také jeho starší bratr Oliver, který si zase také sám vybral lesní roh a je ve třídě pana učitele Jana Kováře.

Tak co, jaké jsi měl před vystoupením pocity?

Měl jsem trému. Trošku jsem se bál, jaké to bude. Jenomže pak jsem začal hrát a všechno ze mě spadlo. Líbilo se mi to. Byla to moje první soutěž.

A po soutěži?

No to je jasné. Měl jsem velkou radost. Všichni měli radost. Rodiče, i paní učitelka.

Máš ještě kromě kytary nějaké koníčky?

Hraju fotbal. Chodím na tréninky a o víkendech máme jako starší přípravek soutěže. Řekl bych, že fotbal mě baví hodně, asi nejvíc. Příští školní rok chci začít ještě florbal. Také chodím na keramiku.

Končíš sice teprve 4. třídu, ale máš nějaký sen, čím bys chtěl jednou být?

Policistou.

A co prázdniny?

Těším se moc. Celá rodina pojedeme k moři do Turecka.

Ohromnou radost škole, svému učiteli i rodině udělal **Jan Martin THEISS** (v minulém čísle jsme ho již představili), který v celostátním kole soutěže ZUŠ ve hře na EKN získal první místo!!!

Gratulujeme jak jemu, tak i všem ostatním.

Další žáci, kteří uspěli v celostátních soutěžích ve školním roce 2022/2023

Udělal všem velkou radost

V tomto školním roce, který právě rozděláním vysvědčení končí, si vedli žáci naší ZUŠ velice dobře i v krajských a celostátních soutěžích. Zastavme se u soutěží nejvyšších. Kromě celostátní soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčkových nástrojů, která proběhla koncem dubna ve Františkových Lázních a o které podrobněji informujeme na jiném místě, si pochvalu zaslouží také **Jan Martin Theiss** ze třídy pana učitele **Vladimíra Hrinka**, který obhájil skvělé první místo také v celostátní soutěži ZUŠ ve hře na elektronické klávesové nástroje.

Z ústředního kola soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou dechových nástrojů do Františkových Lázní připutovala hned tři místa: Ve svých kategoriích 3. cenu získali **Adam Valenta** a **Jaroslav Lehoczky**, 2. cenu **Oliver Vosátka** a **L. Ballo** a 1. cenu **Eva Kolářová**, **Stanislav Doležal**, **Jakub Ďurica** a **Daniel Říšský**. Všichni jmenovaní jsou ze třídy pana učitele **Jana Kováře**. Mladičký, teprve desetiletý **Filip Vosátka** získal prvenství v celostátní soutěži Mladé pódium 2023 ve hře na kytaru. Je to žák ze třídy paní učitelky **Soni Kozákové**. Mladý violoncellista **Artem Piddubnyi** získal třetí místo v mezinárodní soutěži Gustava Mahlera a současně byl přijat na Pražskou konzervatoř. Je žákem pana učitele **Vladimíra Kubálka**. **Patrik Beránek**, žák ze třídy paní učitelky **Soni Leškové** získal v celostátní soutěži Karlovarský skřivánek čestné uznání. Dobře si vedli i žáci dalších oborů. Z finále taneční soutěže Mia Festival v Praze si **přípravný ročník** ze třídy paní učitelky **Dagmar Dusové** přivezl pěkné třetí místo. Starší dívky skončily na 9. místě. A **Alice Hynková** z oddělení tvůrčího psaní paní učitelky **Jaroslavy Rymešové** získala v ústředním kole celostátní soutěže „Komenský a my“ Cenu ZŠ J.A. Komenského za zajímavou literární práci.

Na umělecké školy byli kromě již jmenovaného **Artema Piddubnyho**, který od září začíná studovat obor violoncello na Konzervatoři v Praze, přijati dále **Petr Jelínek**, Konzervatoř Praha, saxofon (žák pana učitele **Lukáše Böhma**), **Adam Valenta**, Konzervatoř Praha, trubka (žák pana učitele **Jana Kováře**) a **R. Pluhař**, Konzervatoř Plzeň, kytara (žák pana učitele **Alexandra Kotlára**). A ještě **Vít Matoušek**, z oddělení Filmové tvorby, žák paní učitelky **Camilly Katreniakové**, byl přijat a nastupuje od září na Střední průmyslovou školu sdělovací techniky, obor Filmová a televizní tvorba v Praze.

Včerejší den byl sice velmi náročný, ale vše jsme zvládli a ve finálovém kole Mia Dance Festivalu v Praze, kam jsme postoupili, se nám podařilo vybojovat krásnou bronzovou medaili. Konkurence byla opravdu velká a tak jsem na oba své týmy velmi hrdá, protože být třetí a devátí nejlepší z celé ČR i SR je úžasné. Děkuji všem svým baletkám za úžasný výkon a všem rodičům za podporu a pomoc, které si velmi vážím. ..

Tato slova na FB naší Základní umělecké školy napsala paní učitelka tanečního oboru Dagmar Dusová, která je na snímku spolu se svými malými úspěšnými tanečnicemi.

Z literární tvorby našich žáků

DENÍK Z 20. STOLETÍ

Psal se rok 1955, 8. května a v americkém městě Houston v Texasu oslavovali 10 let od skončení druhé světové války. Všude se vyvěšovaly vlajky, všichni slavili a lidé, kteří nechtěli jít na slavnost, si doma pouštěli černobílé sitcomy. Mezitím kluci z ulice Avenue si šli hrát na kopec.

„Schválně, kdo jako první doběhne dolů z kopce!“ hecoval Jimmy ostatní. Všichni se sázkou souhlasili, kromě jednoho kluka. Harryho. Ten byl v bandě nejchytřejší a nechtěl se zapojovat do bláznivých nesmyslných her, které Jimmy vymýšlel. A tak si sednul pod strom a četl si knihu o záhadných mořských příšerách. Byl jimi tak fascinovaný, až si představoval jak je v ponorce a objevuje je.

Po hodině se už stmívalo a kluci šli domů. Harry zůstal s Johnem na místě a společně si povídali o podmorských příšerách. Za chvíli byli taky na odchodu, dokud neviděli, že se ke kopci blíží několik postav. Bylo jich 10, a všichni na sobě měli černé oblečení. Plížili se jako špióni a kluci se radši schovali do křoví.

„Johne co budeme dělat!“

„Myslím, že ty jsi chytřejší. Něco vymysli.“

„Dobře. Budeme je pronásledovat.“

„Tak fajn. Ale cestou, si musím dát svojí svačinu, už mi kručí v břiše.“

„Nesnědl sis ji už náhodou?“

„Tak si dám tvoji.“

Harry se zasmál, než mu došlo, že to John myslel vážně. Pak začala akce.

Kluci se potichoučku plížili za těmi muži, až došli k přístavu. Ti lidé se nejdříve rozhlíželi, jestli někdo nejde kolem. Pak odemkli nějakou ponorku a vlezli dovnitř. Víko nechali odemčené a tak tam kluci vlezli také. Po chvíli se všimli, že muži, drží zbraně a chtěli rychle utéct. Víko od ponorky bylo ale už zavřené a samotná ponorka byla v pohybu. Kluci nevěděli co dělat, až si jich všimli ostatní.

„Co vy tady děláte? Hej chlapi, máme tady černé pasažéry.“

„Ne, prosím, pane! Tady já Harry Anderson a John Hopper jsme ještě moc malí a nechceme zemřít.“

„Nebojte se, v Rusku děti nezabíjíme.“

Harry i John byli překvapení. Ti lidé byli ruští špióni. Dělalí v Texasu tajný vládní projekt, aby získali mocné zbraně. Ale vedoucí tajemník KSSS Nikita Sergejevič Chruščov si spletl tým a poslal tam ty hodné agenty. Dámy a pánové, dobrodružství začíná...

KAPITOLA 1. - První den na palubě

„Nebojte se, v Rusku děti nezabíjíme.“

„Dobrý Harry, žijeme!“

„Johne, teď není čas vtípkovat. Chceme rychle domů!“

„To bohužel nepůjde, kluci. Právě jsme už 5 kilometrů pod hladinou.“

„No super! Naše mámy nás zabíjí!“

Harry se rozčilil, a sedl si do rohu v místnosti. John si k němu přisedl a ujišťoval ho, že se dostanou brzy domů. Jeden ze špiónů nabídl klukům svůj pokoj, protože bylo už hodně hodin a neměli kde spát. Sundali si vestu a mikinu a do hodiny oba usnuli.

Bylo krásné ráno. No, teda spíš v Texasu. V ponorce panovala tma. Všichni pasažéři na palubě by netušili, kolik je hodin, kdyby neměli speciální hodiny, které ukazovaly čas v Texasu. Kluci dostali najíst a vlastně se o ně špióni hezky starali.

„Můžu se vás zeptat, máte nějakého velitele?“ ptal se udiveně Harry.

„Nemáme jen tak ledajakého velitele Harry, je to totiž ženská!“

„A je strašně hezká!“

„Tak proto všichni posloucháte.“ došlo Johnovi.

Harry i špióni se zasmáli, dokud velitelka Williamssová nepřišla.

„Čemu pak se tady smějete? A jak to, že tady jsou ti malí kluci?“

„Paní velitelko, je nám dvanáct! Takže nejsme malí kluci, ale mladí muži. A vlastně proč jedete nějakou ponorkou do hlubin oceánů? Divákům, kteří tento příběh čtou, to řeknete ale nám?!“

„Je to tajný vládní projekt, a teď vám budeme muset něco koupit, abyste drželi pusu pod zámekem.“

Harry už radši mlčel, ale John tu pusu musel prostě otevřít! A proč? Jasně, že kvůli jídlu.

„Kdy bude druhý oběd?“

„Tobě jeden nestačí, ty cvaldo?!“

„Ne paní velitelko. A neříkejte mi cvaldo.“

„Čemu pak se tady smějete? A jak to, že tady jsou ti malí kluci?“

„Paní velitelko, je nám dvanáct! Takže nejsme malí kluci, ale mladí muži. A vlastně proč jedete nějakou ponorkou do hlubin oceánů? Divákům, kteří tento příběh čtou, to řeknete ale nám?!“

„Je to tajný vládní projekt, a teď vám budeme muset něco koupit, abyste drželi pusu pod zámekem.“ Harry už radši mlčel, ale John tu pusu musel

prostě otevřít! A proč? Jasně, že kvůli jídlu.

„Kdy bude druhý oběd?“

„Tobě jeden nestačí, ty cvaldo?!“

„Ne paní velitelko. A neříkejte mi cvaldo. Mám jenom 58 kilogramů.“

„Já toho kluka snad zabiju!“

Velitelka radši kvůli Johnovi odešla. Mezitím co ponorka plula do hloubek oceánu, v Texasu začalo celostátní pátrání po Harrym Andersenovi a po Johnovi Hopperovi...

KAPITOLA 2. - Mezitím v Houstonu

„Kde je Harry?“ zeptal se tatínek Harryho maminky.

„Už je osm hodin večer radši zavolám policii.“

„Ta nám nikdy nepomohla zlato.“

„Tak koho chceš zavolat ty blázne?!“ začala řvát.

„Dustina!“

„Jako vážně? Jen toho ne!“

Dustin byl kamarád Harryho tatínka Williama. Oproti tomu jeho maminka Dora z něj nebyla dvakrát šťastná. I když se Dustin představuje jako detektiv, policejní akademii nikdy nedokončil. Dá se říct, že byl ilegální policista a detektiv. William ho tedy zavolal a ten se hned pustil do práce. Začal na kopci, kam si chodí kluci z Avenue hrát. A tam potkal našeho slavného Jimmyho.

„Co tady chcete? Tohle je náš kopec!“ zařval Jimmy.

„Počkej počkej mladej. Hledám Harryho a Johna. Nevíš něco o nich?“

„A co po nich chceš ty úchyle! Nebudu tady říkat neznámému chlapovi, kde jsou mí přátelé. A stejně to nevím. Naposledy jsem je viděl tady.“

„To jsem po tobě celou dobu chtěl. Nazdar.“

„Naschle.“

Dustin hledal dál kolem kopce a přitom poslouchal, jak se kluci na kopci bavili o novém skútru jménem Vespa. Prohledal každé křoví a bunkry, ale nic. Kluky nenašel. Aby na to nebyl sám, tajně zašel na policii. Když přišel na stanici, nikde nikdo. Cely prázdné, kanceláře prázdné, stoly prázdné. Celá budova byla prázdná. Ani jeden člověk. Pak si vzpomněl, že viděl spoustu policejních aut u radnice, kde se většinou pořádají schůze občanů a tak. Jel jak pirát silnic až k radnici, a pak běžel ke hlavnímu vchodu. Nakoukl klíčovou dírkou a uviděl tam všechny policisty svázané provazem na jevišti, kde pokaždé stojí starosta města. Za nimi stáli ruští komunisté a jeden z nich řekl: „Tihle nám jsou k ničemu. Musíme najít ty kluky.“

Dustin se dokáže smát každé kravině a právě v tu dobu se zasmál jeho přízvuku. Bohužel to ti Rusové slyšeli a běželi ke vchodu. Dustin rychle doběhl k autu a snažil se ho nastartovat.

„Do prdele! Zabouchl jsem si klíče!“

Víc asi už nepotřebujete vědět, že? Chytili ho, svázali uspalí.

KAPITOLA 3. – Poslední sousto...

Utekl další týden a Dora s Williamem se začali strachovat i o Dustina. A tak Dora, Harryho maminka, zavolala opravdickou policii.

„Dobrý den, tady Dora Andersonová a chtěla bych oznámit zmizení mého syna a zmizení našeho místního detektiva Dustina Aftona.“

„Dobrý den Doro., jak jste se dozvěděla o zmizení pana Aftona?“

„Můj muž William Anderson nechtěl zavolat vás a tak zavolal právě jeho bývalého spolužáka Dustina.“

„Dobře. Je úžasné že vám zmizel syn a známý a nejste u toho hysterická.“

„Umím zachovat klidnou hlavu ve všech případech!“

„To je super! Jaká je vaše...“

Mobil se z ničeho nic vypnul. Harryho maminka z toho přestala být klidná a až v dalším paneláku bylo slyšet její křik. Mezitím v ponorce sledoval Harry a John jeho mamku jak křičí. Jak to mohli vidět, ptáte se teď? Ruští špióni měli speciální stroj, kterým díky GPS systému mohli vidět všechno, co se děje na povrchu země.

„Ty vole, já mám ale hlad!“ vykřikl jeden ze špiónů.

„Pojďte k nám dětičky!“

Špión se rozběhl směrem k chlapcům, kteří z něho dostali hned strach. Proto začali také utíkat a špión je honil po celé ponorce.

„Nech toho!“ vykřikla maminka na hladového špióna.

„Harry zlatíčko moje. Tohle všechno je jenom jako! Udělala jsem to proto, abych věděla, jestli ti budu chybět, ale dokonce ty sis to užíval.“

Harry sklonil hlavu a začal brečet. John byl překvapený a prchal, co mu síly stačily, z ponorky domů. Harry se na svojí maminku naštvál a utekl taky. Maminka Dora i tatínek William běželi za ním.... A jak to skončilo? Samozřejmě dobře. Možná ale příště se dočkáte ještě pokračování.

Daniel Valuš

Pět spojení v jednom příběhu

Nesmělá stydlivá dívka
Ostrý nůž
Zlomená silná větev přes silnici
Hrozný sen
Prázdná lednička

Ainsley dříve bývala **nesmělá stydlivá dívka**, o které by vám lidé vyprávěli jenom dobré věci. Nyní byla ve svých pouhých třinácti letech nenáviděná všemi svými sousedy, protože pořádala doma obří party, když táta nebyl doma a opilá házela na jejich domy vajíčka a občas i kameny.

Její otec byl alkoholik, který v podstatě žil v hospodě a doma se objevil třikrát do měsíce. Její matka zemřela při strašlivé nehodě. Vracela se domů autem pozdě v noci během ohromně silné bouřky a nedokázala včas zabrzdit, když narazila do **zlomené silné větve** spadlé **přes silnici**. Od té doby Ainsley nikdy nebyla jako dřív, začala se bavit s "cool" partičkou, a ta ji stáhla na ještě větší dno, než na jakém byla předtím.

Ainsley vzbudil okolo čtvrté hodiny ranní **hrozný sen**. Byla v něm ona, s maminkou, znovu v tom červeném autě projížděly úzkou silnicí za doprovodu dunících blesků a hromů. Viděla větev a potom krev. Zírala na volant, z kterého odkapávaly rudé kapky. Slyšela houkání sirén a cítila, jak ji záchranář bere do náručí. Snažili se jí něco říct a pořád jí pokládali připitomělé otázky. Poté jenom ucítila, jak se jí prudce otevřely oči, ze kterých jí na tváře pomalu stékaly slzy.

Setřásla ten smutek ze sebe a vyrazila dolů po schodech. Prošla kolem **prázdné ledničky** a vstoupila do koupelny, zamkla za sebou dveře a vzala do rukou **ostrý nůž**. Povytáhla si rukáv a začala jako zuřivá kreslit na svou kůži rudé proužky.

Nenáviděla se. Nenáviděla se za to, jak propadala drogové závislosti, nenáviděla svoje tělo, povahu, smích, život a nenáviděla se za to, že si způsobovala trvalé jizvy na těle. Ovšem nevěděla, co jiného dělat. Věděla, že ji všichni nenávidí a nikdo ji nechápe. Ani jeden, jediný člověk na světě by pro ni nic neudělal, byla všem fuk.

Její otec v tom vyrazil dveře do koupelny.

„Ty svině malá, hraješ si zase na chudinku?!“ zařval na ni napitým hlasem.

Ona věděla, že nemá smysl utíkat nebo se snažit bránit, a tak si jenom rukama chránila hlavu.

„Ale, podívejme se, teď ještě budeš brečet, jo?! No jo, utíkej plakat za maminkou! Ou, vlastně to nemůžeš, protože chciplá!“ Zabrbľal ještě pár nadávek a práskl za sebou dveřmi.

Ainsley ležela na studené podlaze koupelny a snažila se zbavit svého panického záchvatu. Poté ovšem dostala jistou odvalu a začala se hrabat v šuplíku s práškař. Vzala si z každé krabičky minimálně dva a poté všechny prášky zapila kohoutkovou vodou. Sedla si na vanu a čekala. Cítila příšerné napětí, ale zároveň i určitý pocit klidu a míru.

Stala se jí spousta špatných věcí a slova jejího dříve tak laskavého a vtipného otce jí ubližovala mnohem víc, než jakákoliv žiletka, kterou si kdy přejela po zápěstí. Spousta lidí jí řekla spousta hnusných slov, ovšem proč by na to měla stále myslet a trápit se? Naneštěstí ji br-

zo tohle všechno mělo opustit. Její strach, vztek, zoufalství. Všechno mělo zmizet spolu s ní.

Toho dne se jí splnilo to největší přání, byla volná. Osvobozená od své vlastní mysli a svého zármutku zírala na žárovku, která visela ze stropu, když v tom se jí pomalu začala zavírat oční víčka. Konečně odešla za tou osobou, která jí tolik chyběla. Za tou jedinou osobou, které na ní záleželo, za její maminkou.

Tereza Šišková

Dopis již bývalému příteli

Ahoj Adame,

jak se máš? Opravdu dlouho jsme se neviděli, ale to mě stejně nezabránilo na Tebe pořád myslet. Odmítám si ale připustit, jak moc velký vliv má na mě Tvá nepřítomnost. Víš, kdykoliv jsi byl se mnou, nějakým zvláštním způsobem jsem byla šťastná. Mohlo se mi stát cokoliv v ten den, ale pokud jsem Tě později viděla, jako kdyby se to vše rozplynulo.

Jsem poslední dobou hodně melancholická, minimálně ohledně nás dvou. Nikdy jsem Ti to neřekla, ale v ten moment co jsem Tě poprvé viděla, věděla jsem, že my dva jsme se nepoznali náhodou. Víím, že to říkají všichni, ale nikdy mně někdo, kdo tak splývá s pozadím, nezaujal. To nemyslím špatně, jen prostě nejsi úplně ten typ člověka, který na sebe rád upozorňuje, teda aspoň jsi byl.

Pořád jsem věřila tomu, že nejsi jen tak nějaký kolemjdoucí, ani když jsme si procházeli těžkými chvílemi, i před tím, než jsme se dali dohromady. Nikdy jsem tomu nepřestala věřit. Pořád tomu věřím.

Jenomže všechny ty krásné vzpomínky se nevrátí a těžkou si nové uděláme, když jsi mi na míle vzdálený. Nejen fyzicky, ale i psychicky. Oba dva jsme se za ten rok změnili a vyrostli. To samozřejmě není špatně, jenomže si oba dva musíme uvědomit, že už jednoduše nejsme, jací jsme byli, a tak trochu jsme přerostli samy sebe. A myslím, že nejsem jediná, která si tohle uvědomuje. Protože Ty jsi nikdy nebyl uzavřený typ, aspoň ne se mnou. Začal jsi přede mnou utíkat, zatímco já tlačila na pilu. Myslím, že jsme to oba dva dělali, abychom si neublížili a možná vrátili zpátky staré časy. Nemůžeme ale zůstat spolu jen kvůli tomu, že to je pohodlné. Oba dva si zaslou-

žíme víc.

Pořád Tě miluji a myslím, že vždy kousek mého srdce bude bít pro tebe. Ale musím Tě nechat jít. Byl jsi má první láska a jsem ráda za to, že jsi to byl právě Ty a ne nikdo jiný.

Přeju ti do života vše krásné, nic jiného si ani nezasloužíš.

S láskou Bára

Alice Hynková

Konec jednoho kamarádství

U tabule stála zrudělá smutná dívka jménem Lila. Paní učitelka se na ní zlobila, protože neuměla nic, ani vyjmenovaná slova. Všichni ve třídě se začali smát. Jenom já jsem se nesmála. O přestávce jsem šla za ní a řekla jsem jí: „Chceš pak jít se mnou ven?“ A od té doby jsme se staly kamarádkami.

Pak ale jednoho dne jsme šly o přestávce na záchod a Lila mě chtěla nalíčit. Nechala jsem se, třeba se mi nechtělo. Když mi potom Lila podala zrcadlo, nevěřičně jsem se do něj podívala. Vypadala jsem jako klaun a Lila se hrozně smála. Já to chtěla smýt, ale nešlo to. Začala jsem brečet. Některé holky mě uslyšely jak brečím. Chtěly se mne zeptat, ale když se podívaly na můj obličej, tak hned věděly, co se stalo. Když jsem se otočila, tak Lila už tam nebyla. Holky mi pomohly to líčení umýt a T ten den jsem si s ní už nebavila. Druhý den Lila nepřišla do školy a paní učitelka nám řekla, že se odstěhovala. Potom jsem už s ní v našem městě nikdy nesetkala.

O 5 let později

Odstěhovali jsme se do Japonska. Už první den byl hrozný. Potkala jsem Lilu. Vypadala, že je velmi populární. A ještě k tomu jsem zjistila, že jsme ve stejný třídě. Dokolečka jsem si říkala, že mě už asi nezná. A skutečně to tak vypadalo. Tvářila se, že mě ani neviděla.

Jenomže potom jsem slyšela a jak někomu vyprávěla, že já jsem jí kdysi šikanovala. Najednou přišla nějaká parta a začala se mi vysmívat. Nechápala jsem, co se děje. Až jedna holka ukázala na moje boty. Byly pomalované. Potom na mě Lila se zlomyslným smíchem hodila křídou. Další holka mi sebrala mobil a zapnula mi hotspot (což znamená, že mobilní data svého telefonu můžete použít k připojení jiného telefonu) a řekla mi: „Když to vypneš, tak jsi mrtvá.“

Byla jsem zničená. Vypnula jsem to. Chtěla jsem jít jenom domů. Druhý den se mi už vůbec nechtělo do školy jít, ale musela jsem. Jako poslední hodinu jsme měli tělák, ale já byla tak moc unavená, že jsem usnula. A nikdo už mě nezbudil...
Linda Phi

Každý to zná...

Učitelka: „Tohle bude pro dnešek vše. Úkol na příští týden vám pošlu na bakaláře a až zazvoní, můžete jít.“

Já přemýšlivě, zatímco si uklízím věci do tašky: „Už takhle mám dost úkolů na příští týden, tak raději tenhle zkusím udělat ještě dneska.“

Leč to se bohužel nestalo. Hned po návratu jsem se zasekl u počítače se stejně prokrastinujícími kamarády. Mámin řev, který mi dal jasně na vědomí, že je jedna po půlnoci a oznámil mi, že už bych měl spát, mě také donutil k zamyšlení: „Dneska už to nestíhám, nechám to na pátek.“

Po následných třech dnech legalizovaného týrání dětí, kterému se přezdívá škola, nastal konečně pátek. Já v klidu seděl ve svém pokoji a přemýšlel. Bohužel přemýšlení je věc převelice obtížná, tudíž všechny úkoly na další týden jsem přesunul na neděli. „Byl to těžkej tejdén, úkoly si nechám na neděli, ať si trochu odpočinu.“

A také že nechal. Což, jak jsem posléze zjistil, ten balík se nedal stihnout za jeden den. A je snad jasné, že úkol, který jsem chtěl napsat v úterý, taky napsaný nebyl, takže fakt ta neděle z mého pohledu v sobotu večer vypadala nevábně. Navíc jsem se cítil unavený... A najednou bylo úterý. O pondělí nemá cenu se zmiňovat, jelikož tento bohem zapomenutý den je bez jakéhokoli práva na existenci.

Úterní hodiny byly příjemné, plné klidu do doby, kdy přišla přestávka před poslední hodinou. Třídou se rozléhal hlasitý šum. To na sebe všichni ti pilní a pracovití žáci, který bych mohl dělat předsedu, povykovali: „Hele, mohl by mi někdo dát opsat ten úkol?“

Celý příběh, který jste právě měli tu smůlu číst, je zobecnění mého myšlenkového procesu. Tento postup jsem sice začal používat až od druhého roku svého života na gymnáziu, ale je to už něco, co se stalo součástí mě a bez něho už bych nemohl být celý. Ve zbytku tohoto seskupení náhodných slov, kterým se technicky dá říkat literární práce, se budu zabývat tím, co prokrastinace je, jak jsem se k ní dostal a obecně, co si o ní myslím.

Každý z nás má občas takový ten typ dní, kdy se mu prostě nechce dělat nic, ale vůbec nic důležitého. Někteří prokrastinují občasně, někteří skoro pořád, a nakonec jsou tu ti, kteří všem jen slibují a lžou přímo do očí, protože stejně kdesi hluboko uvnitř sebe vědí, že slíbené termíny nedodrží. Nevěřím tomu, že na zemi existuje člověk, který by za celý svůj život nenechal ani jedinou věc na poslední chvíli. Já sám jsem tím, kdo si rád užívá na plný pecky svoje volno, aniž by si ho nechal narušit jedinou myšlenkou na to, že by právě teď měl, ba někdy i musel dělat to, co už nesnese odklad. A jasné, že pak je donucen nést následky svých rozhodnutí. Jenže na rozdíl od ostatních, moje prokrastinace je zlomyslný žert způsobovaný nevyzpytatelnými silami mého osudu. Ten je na mě zřejmě totiž našťvaný jako dítě, kterému jsem snědl poslední

Každý to zná

Dokončení z předešlé strany sušenku.

I já mám sice občas momenty osvětlení, kdy se rozhodnu udělat si pár těžších úkolů několik dní před odevzdáním, jenže pak se tři dny po sobě dostanu domů pozdě, k tomu se na mě naválí ještě další úkoly, které musím vypracovat hned na ten další den, a aby toho nebylo málo, učitel nám zapomene říct, kde najdeme jejich zadání...

Přiznám se ale, že tento styl života není zas tak špatný, jak se na první čtení zdá. Třeba právě za tento školní rok jsem psal víc slohových prací, než za celé své dosavadní studium na gymnáziu. A přes týden se na mě vždy sesype víc testů a domácích úkolů, než si dovedete představit. K tomu nepřichází absolutně žádná inspirace. A tak se prostě ponořím do čirého moře své lenivosti. Jenže pak přijde den s velkým D, kdy mám práci odevzdat, a najednou mi o přestávce můj báječný přítel adrenalin pomáhá napsat za tři minuty pětiminutový monolog z angličtiny na téma: legalita střelných zbraní ve světě.

Jako malý jsem chodil do dramaťáku. Divadlo mi ukázalo, jak se správně učit dlouhé texty a zapamatovat si je na delší dobu. Gymnázium mi tuhle dovednost zničilo několika údery kladiva a do očí mi vyštěklo poučku, že pokud se zrovna neučím na maturitu, všechno se musím naučit den před testem. A já tu jen stojím, s vyvalenými očima, bez mrknutí a s otevřenou pusou a dívám se, že si nic nepamatuju déle jak den. Zaručuji vám, že v okamžiku, kdy odevzdám učiteli vyplněný test, a on ten papír převezme, všechny mé vědomosti se rozptýlí jako dým a já zapomenu. Jenže tohle je úplně jiný problém.

Když se ale na celou problematiku prokrastinace podívám vážně, věřím, že je mírně neférové soudit jen člověka, který prokrastinuje. Podle mě je přirozené a správné od každého očekávat, že využije co nejlépe volný čas, který má k dispozici. U zadané práce je mi jedno, jestli ji dodělám hned nebo až potom, jelikož stejné nebo i větší množství podobných úkolů dostanu hned ten další týden.

Můj hlavní problém je, že už nedokážu pořádně rozlišit, kdy začnu hrát hry s kamarády, jen abych vyhověl své lenosti, a kdy kvůli tomu, že jsem si vyšetřil trochu volného času v hlubinách moře práce a chci si ho užít. Hlavně pak, když se ještě navíc k nekonečné řadě úkolů a příprav přidá nečekané rozhodnutí milého pana učitele zkrátit dobu odevzdání o týden.

Vůbec nejhorší na téhle problematice je ten fakt, že k tomu, abych vysvětlil, proč prokrastinuju, bych potřeboval nejméně deset psychologů různých škol a zemí. Prokrastinace se stala jakousi přirozenou součástí mne samého a ani už nevím proč, jak a kdy jsem vůbec s tím začal. A taky vím, že tyto návyky jsem nezískal jenom na gymnáziu, že jsem je pravděpodobně převzal už od rodičů a myslím, že mě budou provázet až do konce mých dní.

Ladislav Sudek

Hlas ze záhrobí

Náš hrdina se vydá na hřbitov, aby si dokázal, že se nebojí... Jenomže je půlnoc, a ... A tady je konec příběhu.

Jakýsi temný hlas se ozve kdesi nade mnou a já se otočím, abych jsem zjistil, co se stalo. Rozhlédnu se a nikde nikdo. V tom ale cítím, jak mi po krku přešel jakýsi tupý a studený předmět. Zkameněly mi nohy a v duchu jsem si říkal „Mám se otočit?“. Chvilí jsem tam jen stál a nemohl se rozhodnout. Najednou jsem ale dostal takový neznámý pocit. Cítil jsem se jako by jsem se právě zbavil nějaké velmi vážné nemoci či bolesti. Nechtěl jsem se ale ještě vrátit domů, protože mě zvědavost táhla dále. Šel jsem dál, až do té doby, než jsem zahlédl jakousi postavu, která stála ve tmě.

Zavolal jsem na ni: „Haló, je tu někdo? Myslím, že vás vidím. Potřeboval bych poradit s tím, kde je východ. Mám takový pocit, jako že jsem se ztratil !!!“

Ta už ne tak humanoidní postava se pomalu přibližovala a velice hlubokým hlasem a docela potichu spustila: „**To jsi mluvil ke mně?**“

Pomaloučku jsem couval a zahlásil: „Ano j --j-je s tím nějaký p-problém?“

Postava se přiblížila ještě více a pomalu začal vynikat její protáhlý a tmavý obličej s podivuhodně červeně svítícíma očima. Velice jemně na mě jemně položila svou studenou ruku a prohlásila: „**Ted' to lehce štípne.**“ a zarvala mi své ostré drápy do ramene. Já ale necítil žádnou bolest. Cítil jsem je smutek. Chyběla mi máma a táta, ale už bylo příliš pozdě na to abych se vrátil domů.

Jiří Chromec

Tak trochu podivný příběh

Bylo mrazivé pondělní ráno a já šel do školy. Mimochodem jmenuji se Radek a toto je můj neuvěřitelný příběh z dnešního dne. Jako vždy jsem šel do školy unavený, a dnes jsem byl navíc docela i vystresovaný, protože jsme psali z dějepisu test a já si absolutně nic nezapamatoval. Ale nakonec se ukázalo, že to bylo celkem lehké a myslím si, že dostanu za dva.

Když jsem se vracel domů, u popelnic za školou jsem viděl malého bílého králíčka s šedivými oušky. Pištěl tam a já ho radši vzal domů. Šel jsem okamžitě za maminkou a ta mi řekla, že ho vezmeme okamžitě na veterinářovi. Tak se i stalo.

Vše nakonec dopadlo dobře. Králík byl zdravý. Když jsme se vraceli domů, zajeli jsme ještě k babičce. Ta nám dala uvadající červené kytky ve špinavé váze. Moc se mi ty kytky nelíbily, a ta váza též ne. To ale dárek.

Jestli vás zajímá jak dopadl králíček, tak jsme si ho nechali a pojmenovali jsme ho Alík. *Tomáš Vu*

Koncem týdne ve 14:07

Zavřela za sebou dveře roztřesenýma rukama. Sedla si a zády opřenými o topení se snažila zhluboka dýchat. Měla panický záchvat a bála se, že každou chvíli omdlí. Po pár minutách pravidelného dýchání se zvedla a lehla si do své postele. Tam vzala do rukou polštář. Strčila do něj obličej a vši silou zakřičela. Křičela a hystericky brečela tak silně, dokud ji nezačaly bolet hlasivky. Křičela, dokud v ní nezbylo nic než prázdnota a díra v hrudi velikosti kráteru. Cítila se podvedená, zlomená, zrazená, bezmocná, naštvaná... Bolelo ji to mnohem víc než jakákoliv žiletka, kterou si kdy přejela po kůži. Bolelo ji to víc, než cokoli, co jí kdy řekl předtím.

Chápala, že ne pokaždé věci zapadnou do sebe, ale nechápala, proč jí pozval ven jenom kvůli tomu, aby jí řekl něco, o čem věděl, že jí ublíží. Věděl to a udělal to schválně. Nebylo nic, co by jí rozveselilo. Připadala si hloupá. Hloupá, hloupá, hloupá kráva. Znovu otevřela své srdce a dala důvěru špatnému člověku. On věděl, že má problémy, věděl, jak se bojí, že jí někdo znovu ublíží, ale i přesto držel její srdce v rukou a rozmáčkl ho, poté do něj propíchal sto jehel a hodil ho na zem. Ona se během toho usmívala a myslela na jediné: „Myslím si, že svírá mé srdce ve svých dlaních. Mé srdce je... Klidně ho rozdrť, to je v pohodě. Dělej si co chceš, buď kým chceš být, buď čím chceš být a dělej si co se ti zlíbí. Do toho, kopni si do mě. Povoluj ti, udělat vše co si usmyslíš. No tak, jdi do toho a využij mě.“

Do toho, kopni si. Kopl...

Tereza Šišková

Věčně nestihám... nebo něco ano?

Zasténala jsem a překulila se na druhý bok. Před chvílí zazvonil budík, který mi jako obvykle připomněl, že je ráno a mám okamžitě vstát. Nikdy nebral ohledy na to, že jsem šla spát až kolem čtvrté. Stejně tak jako je nebrali skoro všichni učitelé v naší škole. Ti si asi mysleli, že nemám na práci nic jiného, než se jen neustále učit. Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu s úmyslem spát ještě alespoň pět minut. Jakmile jsem zavřela oči, pípání se ozvalo znovu. Se vzteklým zavrčením jsem budík vypnula a rozespale si sedla. Chvilí jsem tupě zírala před sebe. Konečně jsem se odhodlala zvednout své hadrové tělo a přinutit ho dojít do koupelny.

Tenhle den nezačíná zrovna nejlíp, proběhlo mi hlavou, když můj pohled padl na hodiny v kuchyni. Jestli chci stihnout autobus, budu muset běžet. A to pěkně rychle. Snídani jsem už vynechala. Nebyl čas. Zasklela jsem, zamkla a přímo vyletěla z domu. Na zastávku jsem doběhla zrovna, když nastupovali poslední cestující. Starouškovi za volantem jsem podala peníze a pokračovala do nitra busu. Už jsem si myslela, že budu dalších dvacet minut balancovat v uličce, když jsem si všimla známé postavy zahalené v zelené mikině. Zabírala celou dvousedáčku a nevěnovala si významných pohledů lidem, kterými jí naznačovali, že by si také moc rádi sedli. Já prostě jsem jí batoh položený vedle ní hodila do klína a udýchaně prudce dosedla vedle ní.

„Čau Nik,“ vyrazila jsem ze sebe.

Dívka zvedla trochu nepřítomné oči od knížky. „Ahoj Hazel.“ Se zdviženým obočím si mě prohlédla. „Proč jsi tak červená?“

„Já to nemám tak blízko jako ty! Pochop, že nemůžu při desetiminutovém zpoždění normálně jít.“

„Někdo má prostě smůlu,“ pokrčila s úšklebkem rameny a vrátila se zpět ke knížce.

„Neříkej!“ Taky jsem se na ni kysele zašklebila..

Nik si nikdy neměla na co stěžovat. Nejenže záhadným způsobem lehce zvládala to množství testů, které na nás valili, ale hlavně si ji pro její kouzlo oblíbil naprosto každý, kdo ji potkal. Učitelé, když taky občas do školy dorazila pozdě, jí uvěřili jakoukoli výmluvu, ať byla sebepodivnější. A pokud se náhodou nachomýtl k nějakému maléru, tak ji nikdo nikdy nepodezíral. Já byla její naprostý opak. S barevnými pruhy ve vlasech a s roztrhanými džínami jsem rozhodně nepůsobila důvěryhodně. Alespoň pro většinu lidí.

Zbytek cesty proběhl v absolutním tichu a v mé usilovné snaze ignorovat babičku, která si za námi dost hlasitě stěžovala na nevychovanost mladé generace. No co, nemůžu za to, že nejsem žádný andílek.

Poslední zastávka. Byli jsme před školou. Autobus se rychle vyprazdňoval. Sestoupila jsem na chodník a otočila se, kde je Nik. Byla hned za mnou a okamžitě si zastínila rukou oči. Slunce už to na obloze rozparádilo. „Nenávidím světlo,“ zavrčela Nik podrážděně. Musela jsem s ní souhlasit. Oproti šeru, které panovalo v autobuse, to byl vážně rozdíl.

„Tak, a jdeme,“ zavelela a vyrazila vpřed, jakmile její oči přivykly nenadálému dostatku světla.

S nevolí jsem jí následovala.

Věčně nestíhám... nebo něco ano?

Dokončení z předchozí strany

Konečně jsme se propletly davy studentů a stanuly před skříňkami v šatně. Shodila jsem s úlevou batoh k prasknutí narvaný učebnicemi na podlahu, otevřela jeho prostřední kapsičku a začala se v ní přehrabovat ve snaze najít klíče. Srdce mi vynechalo jeden úder. Nebyly tam. Horečně jsem prohrabala další kapsy. Nic. NIC. „Sakra,“ zanáčovala jsem a podívala se na kamarádku. „Nevíš, kde mám klíče?“

„A já to mám jako vědět?“ zakroutila pobaveně hlavou. „Nemáš je hozené v té největší?“ zeptala se ve snaze mi přece jen trochu pomoci.

„Ne! Tam jsem se už koukala. Všechno jsem už prohledala. Jestli jsem je ztratila, bude to pořádný průser,“ vydechla jsem zoufale. Začínala jsem panikařit.

Nik mi zaklepal na rameno. „Nechci tě nervovat, ale za pět minut máme být na chemii.“

„To vím taky. Když ale ty zatracený klíče nikde nejsou. Jestli je nenajdu, čeká mě od rodičů minimálně čtvrt hodinová nesnesitelná přednáška o mé neopatrnosti a o tom, jak je špatný ztrácet věci. A k dostanu zaracha. Nebo dokonce ještě hůř.“

„Mám tam jít bez tebe?“ zeptala se netrpělivě Nik. „Mám prezentaci a potřebuju z ní dostat něco dobrého. Nemůžu tam přijít pozdě,“ vrhla na mě omluvný pohled. „Pak ti to vynahradím“.

Podívala jsem se na ni. „Tak jo. Koupíš mi vaflí.“

Zakoulela očima. „No jo. Ale jenom jednu. Tak čau!“ otočila se a vyrazila směrem k učebně chemie.

Tak! Jsem sama. Nadechla jsem se. „Uklidni se Hazel. V těch různých televizních dokumentech dokola říkají, že jestli člověk propadne panice, všechno jde do háje. Takže se uklidni.“ Chvilku jsem jen stála a přemýšlela, co mám sakra dělat. Nejrozumnější mi připadlo projít si cestu zpátky k zastávce autobusu. Jestli mi vypadly někde tady, pak je určitě objevím. „Určitě ne,“ opravila jsem se a lehce se mi sevřel žaludek. „Jestli mi vypadly v autobusu, tak už je v životě nenajdu. Nebo jo, ale někdo je našel a prostě je sebral...“ křičel na mě můj mozek. To jsem ještě pořád stála jako přilepen. „Tak sebou koukej hejbnout,“ poručil mi znovu mozek a já se konečně vzpamatovala. Rychle jsem prosvištěla ze dveří ven.

Pohledem jsem začala decimetr po decimetru pátrat po chodníku. Nikde neležely. V zoufalství jsem celou cestu proběhla několikrát. Bez výsledku. „A co trávník?“ blesko mi hlavou a hned jsem oči stočila na něj. „Musí tady někde být. Prostě musí!“ Prsty jsem rozhrnovala stébla trávy a... znovu mne zaplavila panika.

„Hej!“ ozvalo se najednou za mnou. Rychle jsem se otočila a ztuhla. Zírala jsem se do modrých očí Jaye Kellera. Do těch očí, ze kterých šílela každá holka z ročníku. Kolem jemně tvarované lícní kosti se mu kroutil dlouhý pramínek blondatých vlasů. V ranním slunci přímo zářily. Jo! Možná jsem z něj šílela taky... ale jenom trošku. Trošičku...!

„Není náhodou tohle tvoje?“ vytáhl z kapsy mně velmi povědomou věc a strčil mi jí před obličej. Skoro to zadunělo, jak mi ze srdce sklouzl ten největší kámen v historii lidstva. Navenek jsem se ale snažila vypadat lhostejně. „Jo! Je!“ Vzala jsem mu klíče z ruky. „Díky! vydechla jsem ještě. Ta hluboká modř mě možná znervózňovala víc, než

jsem si byla schopná přiznat.

„Ležely na chodníku, kousek od zastávky,“ poznamenal a pořád si mě prohlížel

„Jo, musely mi tam vypadnout,“ dostala jsem ze sebe, čím dál nervóznější. „Hazel seber se,“ křičelo na mě moje podvědomí. „Vždyť není vůbec tak hezkej!!! Tak honem, něco mu řekni a odejdi! Slyšíš? Odejdi, a hned.“ Nevěnovala jsem však tomu vnitřnímu našeptávání žádnou pozornost. Dál jsem stála na místě a oplácela mu jeho pohled.

„Neměli bychom jít?“ ozval se po chvíli ticha Jay a poklepal si prstem na hodinky. „Je už osm minut po osmý!“

To mě probralo. „Sakra,“ zanáčovala jsem. „Chemikářka mě zabije. Úplně jsem zapoměla na čas... Ještě jednou díky,“ zadržela jsem rychle a chystala se vyrazit v bláhové naději, že se mi podaří zpoždění o něco snížit.

„Počkej!“

Otočila jsem se s pocitem, že jsem určitě teď nechala na chodníku ležet svůj mobil nebo tak něco. Jo, i toho bych byla schopná. „Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“ Místo, aby se zeptal, jestli jsem ještě něco neztratila, mi vyšel naproti. Na jednu jsme zase stáli těsně naproti sobě.

„Ty jsi z céčka, ne? Dneska přece máme první dvě hodiny společné. Jdeme stejným směrem,“ na tváři se mu objevil jemný úsměv. On se tak úžasně usmívá, proběhlo mi hlavou, ale já zase tu myšlenku rychle zaplašila. Tohle je jenom vtip a on si že mě chce vystřelit.

„Tak jo, ale musím se ještě stavít u skříňky.“ Ta část mého já, která tomu všemu fandila, vyhrála, a tu druhou pesimistickou, jsem zatlačila někam do rohu. Přeshlápla jsem na druhou nohu a čekala na jeho reakci. Proč jsem z něho sakra tak nervózní?

„Jestli k Andersonový přijdeme o deset nebo o patnáct minut pozdě, je podle mě úplně jedno!“ pokrčil rameny. „Zabije nás tak i tak.“

Musela jsem se zasmát. „To jo, a možná nám provede ještě něco horšího. Pamatuješ na Kady?“ zeptala jsem se ho.

„Na to se nedá zapomenout,“ ještě víc zvedl koutky úst.

Oba jsem se zachechtali při vzpomínce, jak ji za pětiminutové zpoždění chemikářka seřvala před

celou třídou, k tomu jí napařila několik dní po škole s úkoly navíc, a další měsíc na ni měla různé narážky. Podle mě mohla i za to, že ta holka, která měla obvykle samé jedničky, od ní dostala na konci školního roku na vysvědčení trojku.

Prošli jsme dveřmi a já uviděla můj batoh povalující se stále na zemi. V tom spěchu jsem na něj zapomněla. Ještě štěstí, že nikoho nenapadlo mi ho někam schovat. To by byl ještě větší průser. Jay jenom pobaveně zvedl obočí, ale nic neřekl. Díky bohu. Přezula jsem se přezula a snažila se vylovit všechno, co jsem potřebovala.

„To ti všechno normálně trvá tak dlouho?“ prohodil s úsměvem Jay, když jsem se ve svém naditém školním zavazadle nějakou dobu přehrabovala.

„Nemůžu najít učebnici,“ zasténala jsem našťavně.

„Ukaž,“ natáhl ruku a ze změti sešitů a jiného haraburdí vytáhl to, co jsem potřebovala. Podal mi ji a možná schválně se mě přitom dotkl prsty. Vydechla jsem.

„Díky!“ lehce jsem se usmála. V mém nitru však začala zuřit bouře. „On je vážně tak krásnej...“

„Nemáš zač,“ strčil mi rázně k učebnici do ruky ještě batoh. „Půjdeme už konečně?“

Za minutku jsme stáli před dveřmi učebny.

„Kdo vymýšlí omluvu?“ zeptala jsem se kysele.

„Myslím, že nás ani nepustí ke slovu!“ Ve tváři měl stejný napjatý výraz. „Jsi připravená vstoupit do dračího doupěte?“ položil ruku na kliku.

„Jo,“ odpověděla jsem a zhluboka se nadechla. Jakmile otevřel dveře, upřelo se na nás několik desítek párů očí. Mezi nimi i ledové oči chemikářky. Tohle nedopadne dobře...

Nemýlila jsem se. Oba jsme schytili poznámky a dva týdny po škole. Naštěstí to nebylo to tak strašný, protože ten čas jsem sice trávila počítáním jakýchsi vzorečků, ale s Jayem, který mě dokázal rozesmát, kdykoli k tomu dostal příležitost. Na konci posledního týdne se mě dokonce zeptal, jestli nechci někam zajít a pozval mě na rande. A tak jsme spolu začali chodit.

Po pár měsících jsem jako obvykle celá určená uháněla od zastávky ke škole, abych to stihla aspoň na poslední chvíli. Konečně jsem před sebou uviděla známou postavu, jak se opírá o žlutě natřenou zeď hned vedle vchodu. Jakmile mě Jay uviděl, vyšel mi na proti.

„Ahoj,“ pozdravil mě a lehce mě políbil na rty. Pak se vesele usmál. „Tak mě napadá. Stíháš ty vůbec někdy něco?“ popíchl mě.

Musím se přiznat, že od té doby přece jen někdy něco stihnu včas..

Eliška Janoušková

Do testu zbývají dva dny

„Hele, kámo, už umíš tu češtinu?“

„Ehm, jakou češtinu? O čem to mluvíš?“

„No ten test, který budeme psát na lexikologii. Učil ses?“

„Ne, vždyť je ještě čas. Pojď si raději něco zahrát. Zítra to stihnu!“

Den před testem

„Ahoj Máro tak c,o jak jde učení?“

„Jaký učení?“

„Co jsme se jako měli naučit?“

„No na ten test z češtiny.“

„Na to je přece čas.“

„Máro! Píšeme ho zítra!“

„No, vždyť to říkám. Je čas!“

Píšeme test

Zpožděné zvonění budíku v 6 ráno mě vytrhlo ze sladkého snění a dalo mi najevo jednu věc, vlastně ty věci byly dvě. První byla, že nestíhám, ta druhá byla, že dneska píšu ten TEST!

„No to snad nééé!!! Musím sebou hodit. Když mi ten autobus ujede, je průšvih. Přijdu pozdě do školy.“

Dobry! S velkými obtížemi jsem se dostal na autobusovou zastávku ... a co to má znamenat? Nikdo tu není. „To není možné. Mám ještě dvě minuty rezervu. Normálně tu bývá hodně lidí! Neznamená to...“. Hrůzou jsem se i v tom chladném ránu zpotil... Nejdou mi ty zatracený hodiny pozdě?

Náhle a nečekaně se ze zatáčky vyřítíl autobus, na který jsme tak pospíchal. „Sláva. To je on. Fuh! Už jsem si myslel, že jsem ho nestihnul...“

Vystupuju rychle po schůdcích a ukazuju řidiči legitku. V duchu ještě bleskurychle probírám, co a jak...

„Nezapomněl jsem něco?, zpytuju se v duchu. „Určitě ne. Nic. Já bych přece určitě nic neopomenul,“ uklidňuju sám sebe.

Po půl hodinové jízdě jsem dorazil do města, kde je moje škola. Spolužáci se už rojili a před vchodem to bzučelo jako ve včelíně. Povykujeme na sebe. „Ty jo, dneska je celkem dobré počasí.... na to, jít spát!“ chechtáme se.

„Zdravím... Víte, já spím už teď!“

„Ahoj a moc nekecej. Tak co, vyspal ses na dnešní den?“

„Dneska píšeme test z tý matiky, co?“

„To taky. To ale bude v poho.. ale píšeme ještě z něčeho. Neříkej, že nevíš?“

„Jó, z tý češtiny. Co ty? Jak seš na tom?“

„No, abych řekl pravdu, učil jsem se na ten test celou dobu, ale nevím, jestli to umím.“

„Já to prostě nějak nestíhal. Znáš to. Ale něco snad dám. To odborné předměty... z těch mám prostě husinu. Vůbec nechápu, jak můžu narvat na jednu přímku tolik čísel.“

„Neboj, nějak to dopadne.“

Cestou do školy jsem si celou dobu pro sebe říkal, že to bude v pohodě a nemusím se ničeho obávat. Jenomže nebylo. Po prvních dvou dlouhých hodinách

Času dost

Dokončení z předchozí strany

plných stresu následovaly dvě hodiny tělocviku. Jak se rychle chýlily ke konci, podporovaly růst mého pocitu bezvýchodnosti mé situace.

„Ahoj Máro, tak co, jsi připravenej na test?“ poněkud jízlivě se mě zeptal jinak můj dobrý kamarád z mé třídy, který byl, je a určitě bude nejlepší student.

„Ano, dost dlouho jsem se na něj připravoval,“ odpověděl jsem znechuceně a doufal, že se už nebude ptát. Naštěstí to pochopil. Další hodinu jsem to vydýchal. „Nějak to dopadne,“ řekl jsem si rozhodně a soustředil se po dlouhé době plně na to, co jsme měli. Odborný předmět. Učitel vykládal, kupodivu tentokrát pro mne hodně zajímavě, a tak jsem si ujasnil všechno, čemu jsem nerozuměl. Moje sebevědomí se tím znovu vylepšilo.

A po přestávce přichází hodina H. Jo, jdu na to! Byl to test náročný, ale zároveň nepatřil k těm, kdy bych absolutně netušil, co se po mně chce. Moje podvědomí se rozjelo na plné obrátky...

Po týdnu, kdy byly testy opraveny, jsem k svému úžasu zjistil, že jsem dostal dvojku!!!! A co víc, a byl jsem s dosaženými výsledky jedním z nejlepších ze třídy.

Jaké ponaučení plyne z tohoto příběhu? Dělejte věci klidně i na poslední chvíli. Z vlastní zkušenosti můžu potvrdit, že vždycky to nějak zvládnete.

Marek Stolarik

Jak jsem si slíbila, že vše bude jinak

„To je problém mého budoucího já,“ odpověděla jsem mamce, když mi včera neustále připomínala tím svým povýšeným tónem, že vlastně nic nestíhám. Ano, možná jsem tušila, že dvě tři věci se mi úplně nehodí k mému každodennímu programu, ale opravdu jsem nečekala, že dnešek bude až tak moc...no...dnešní.

„Ty jsi ten typ, který žije ze dne na den,“ říká o mně moje máma. Tohle je jedna z věcí, na které se shodneme. Jestli se mě zeptáte na mé plány na příští týden, nemůžu s určitostí říct, jestli budu ve škole a učit se matiku nebo se válet na pláži na Ibize. No dobře. Takový extrém to sice není, ale jen proto, že mi je čtrnáct a ještě pořád jsem lehce závislá na rodičích.

A tak jsem i dnes čekala další, mně tak dobře známý zmatený, ale přesto zvládnutelný den. Ráno jsem zaspala. Opět. Nic nového. Namalovat se už umím za pět minut, vyčistím si zuby, obleču se a hurá do školy. Spíše je to dlouhá, nejmiň stometrová, nekonečná cesta, na které vždycky aspoň jednou usnu za chůze. Konečně jsem dorazila k cíli, a a najednou ke mně seběhnou mé spolužačky. „Umíš to?“ zeptaly se skoro jednoslovně.

Přišlo mi vtipné, že se právě mě vůbec ještě ptaly. Jasně, že jsem nic neuměla. Já se totiž skoro nikdy neučím.

„Dobré ráno i vám,“ usmála jsem se.

„Nazdar. Tak co, učila ses?“ vyrazila ze sebe Ema, má nejlepší kamarádka. Ví, že se hodně stresuje, ale dneska se mi zdála ještě horší, než bývá normálně.

„A na co?“

Všichni protočili oči. „Na test z matiky. Přece víš,

že to je 60% známky, kterou nakonec dostaneme.“ Zamyšlela jsem se. A najednou jsem si vybavila učitelku, jak mele o nějaké strašně důležité zkoušce.

„Něco si vybavuji.“

„Takže to neumíš.“

„Nějak to zvládnou, jako vždycky.“

„Takže to myslíš jako posledně?“ odfrkla si

Ema.

No, naposledy jsem to moc nezvládla. Psali jsme písemku z biologie, opět velký test a dosáhla jsem úctyhodných 40% procent. Na to, že biologie je pro mě synonymum šlofika, tak jsem na sebe byla docela pyšná. Bohužel jsem si později musela vyslechnout přednášku o tom, že vlastně nic neberu vážně.

Poslední dobou to poslouchám od všech. To, že nic neberu vážně, že mi na ničem nezáleží. Platí to, ale upřímně to je jen tím, že mi právě teď záleží jenom na jedné pro mě veledůležité věci, kvůli které vše kolem mě ztratilo význam. A ta věc je střední škola v Praze. Před pár týdny jsem dělala přijímačky, a tak posledních pár měsíců nemyslím na nic jiného. Tím předem omlouvám, že jsem se zapomněla na nějaký nicotný test z biologie nebo z matematiky. Každý máme jiné priority, jenom mi přijde, že všichni zapomněli na ty moje.

Na její poznámku jsem jen pokrčila rameny a vyrazily jsme do třídy, kde se test psal. Sedím v prostřední řadě ve čtvrté lavici, vedle jednoho kluka, kterému každou hodinu říkám špatným jménem. Nedokážu si to prostě zapamatovat. Jenomže on si mě myslím pamatuje dost dobře, protože mě nenávidí. Asi to nemá nic společného s tím, že si jeho jméno nedokážu zapamatovat, ale je to tím, že každý test od něj opisuju. Zastávám názor, že studenti a hlavně spolužáci se mají podporovat a pomáhat si, jenomže kdykoliv když mu to připomenu, on mi jen odsekne: „Podporuju tě tak, že ti nebudu dávat nic opisovat. Potom se snad konečně začneš učit a nebudeš osina v mé zadnici. A jmenuju se Marek. Sakra už.“

Počkat, neřekl Matěj? Ne, spíš Tomáš. To je ale jedno. Každopádně nejsme úplně nejlepší kámoši.

Když jsem se blížila ke své lavici, už mě vraždil pohledem.

„Dobré ráno,“ usmála jsem se.

„Já ti nic opsat nedám!“ Milý jako vždy.

Stejně mi nakonec pomůže.

Sedla jsem si a tak nějak se modlila, ať se učitelce třeba udělá špatně a bude muset jít domů. Bohužel. Nezvracela.

Minutu potom, co rozdala testy, jsem už u první otázky netušila. Naštěstí Honza nebo Lukáš nebo jak se to on kruci jmenuje, byl asi tak nervózní, že smažená vajíčka, která měl předpokládám k snídání, se najednou ocitla nejen na jeho testu, ale i na mě, na mém testu, a po chvíli i na učitelce. V jedné minutě jsem seděla normálně v lavici, v druhé jsem byla na záchodě a utírala si papírovým kapesníkem šaty. Ale něco přeci jen bylo na tom všem pozitivní. Učitelka mi dá jiný

termín! Takže jsem to jako vždy zvládla. Bohužel ale, jak říkává moje máma, spadla jsem z bláta do louže.

Jak jsem tak totiž stála na tom záchodě, dorazila mi na mobil zpráva od mého šéfa, že to nutně potřebuje a že jsem mu to slíbila. „Sakra!”

Abyste věděli, mám totiž brigádu. V kavárně na náměstí, která se jmenuje „Klid a pohoda”, pracuju už půl roku. Můj šéf, já mu říkám Zbyňku, je snad jediný člověk, který chápe moji posedlost s tou jazykovou školou. Proto mi dává volno vždy, když potřebuju něco zařídit, někdy mi pomáhá vyřešit nějaký ten příklad z matiky, který mi nejde. Je to hnědovlasý, fousatý třicátník, který je prostě matematický genius, podle toho, jak rychle dokáže vyřešit všechny mé úlohy.

Teď ale vznikl problém. Totiž, když jsem mu slibovala, že přijdu brzo odpoledne do práce, zapomněla jsem, že dnes ve škole končím až za deset tři. Navíc od školy je to na náměstí dálka. No, vlastně ne úplná dálka, normální člověk tam dojde za deset nebo patnáct minut, ale já to mám tak na půl hodky chůze. „Sakra!” zavrčela jsem znova. Před záchodem na mě mě čekala Ema. „No dobrý, skoro bych nepoznala, že tě někdo pozvracel!” Začala se mi vysmívat.

„No, aspoň jsem nepsala test. Jak to vůbec šlo?”

„Pro tebe teď v pohodě, ale stejně si myslím, že do zítřka zapomeneš, že ten test budeš psát znovu.” Ušklíbala se.

„Možná. Nebo tě ale můžu překvapit.”

„Pochybuj.”

O pět hodin později...

Konečně škola skončila. Zbytek dne proběhl celkem v pohodě. Při dějepisu jsem se dobře prospala, na matice sice málem umřela, ale jinak dobrý. Bylo za deset tři. Stála jsem u skříňky a balila se, abych vrazila ke kavárně. U dveří mě zastavil školník.

„Pamatuješ, co jsi mi slíbila?” zeptal se mě, jako kdybych si cokoliv kdykoliv pamatovala. Odpověděla jsem mu výrazem, který mu dával jasně najevo, že nemám nejmenší tušení, o čem mluví.

Zakroutil hlavou a řekl: „Minulý týden jsi ve škole chodila v botách, a já tě chytil. Chtěl jsem tě nechat za trest po škole, ale ty jsi prý něco strašně důležitého nestíhala, a tak jsem ti řekl, že až tě budu potřebovat k nějaký prácičce, budeš k dispozici.” Jakmile to dořekl, tak se mi to vybavilo,.. „Jo, už jsem si vzpomněla.”

„Super. Potřebuju, abys vytřela podlahu v šatnách.”

„To si snad děláte ze mě srandu ne? Ani náhodou. Nemáme snad na vytírání uklízečky?”

„Máme, ale dnes má jedna dovolenou a druhá onemocněla.” posmíval se mi.

„Jenomže dneska to opravdu nejde,” koukla jsem se na hodiny. „Za pět minut musím být v práci.”

„To je blbý, ale nezní to jako můj problém.”

„A nemůžu to udělat zítra?”

„Ne! A vlastně víš co? Abych byl fér, tak to uděláme takhle, v kolik končíš v práci?” Ne, ne, ne

prosím bože ne, zaprosila jsem v duchu. „V šest,” řekla jsem nahlas.

„Ideální. Já tady budu dnes do osmi. Tak po práci přijď do školy a můžeš to tady vytřít.”

Nechápu to. Přece nejsem špatný člověk. Tak proč mi přijde, že tohle je moje karma? Nemohla jsem mu ani odporovat, prostě se jen pousmál, kývl na mě a odešel. Byla jsem tak naštvaná, jenomže v tu chvíli mi znovu volal Zbyňek a já se podívala na hodinky. Za minutu byly tři. Celá červená a udýchaná jsem doběhla do kavárny kde na mě čekal už naštvaný Zbyňek. A to jsem měla jen dvanáct minut zpoždění!

„Kde se couráš?” Zavrčel.

„Pardon, já skončila školu před dvaceti minutami a potom mě školník zastavil a...”

„Dobrý, v pohodě, jen příště nechod’ tak pozdě. Vem si zástěru a jdi udělat objednávku ke stolu číslo osm.”

Jen jsem kývla a on odešel. Odložila jsem si věci a vzala si zástěru. Naštěstí do naší kavárny chodí jen babičky a maminky s malými dětmi, takže nikdo nepřijemnej ani otravnej. Všchno proběhl v pohodě, takže ty tři hodky uplynuly jako voda a něco jsem si ještě vydělala na dýškách. Jenomže to nejhorší mě teprve čekalo. Musela jsem jít zpátky do školy a vytírat. Tak strašně se mi nechtělo. Byla jsem vyřízená z práce a chtěla jsem už hlavně domů, ale prostě jsem musela.

Dorazila jsem ke škole kolem čtvrt na sedm. Před vchodem školník sekal trávu. Hned mi odemkl a velice ochotně mi předal mop a kýbl s vodou a ukázal mi místo, které jsem měla vytřít. Byla to chodba, kudy chodily děti z nižších tříd. Za dvacet minut jsem byla hotová. Nadšeně jsem běžela školníkovi vrátit mop a už prázdný kýbl. On ale trval, že to musí ještě zkontrolovat. Když mé dílo začal se smát a řekl mi, že to musím umýt ještě jednou. Podle něj jsem nevytřela pořádně. Navíc ještě k tomu přidal, abych vynesla odpadky. V půl osmý jsem konečně vyrazila k domovu. Cestou jsem přemýšlela nad výsledky přijmaček. Neměla jsem nejmenší tušení, jak to dopadlo. Hrozně mi na tom záleží. Jsem si jistá, že jestli se na vysněnou školu dostanu, budu se chovat úplně jinak, než tady. Budu se učit, budu vše stíhat, a třeba si koupím i diář na úkoly, nebo něco takového. Ztracená ve svých myšlenkách mi cesta utekla opravdu rychle.

Chystala jsem se odemknout, jenže dveře se najednou otevřely a za nimi stála máma. Měla vykulený oči, nemrkala a pořád něco koktala.

„Co se stalo? Co to děláš?” smála jsem se.

Bez jediného slova mě vzala za ruku a odvedla dovnitř do obýváku, k počítači. Třesoucí se rukou ukázala na obrazovku. Byly tam výsledky z přijmaček. Přišly už dneska. Kdybych to věděla dřív, nešla bych do práce, nešla bych vytírat tu blbou

Co se děje v mém pokoji, když lidi odejdou a věci ožijou?

Notebook vs. Telefon

„Můžu si na chatu vzít telefon mámi?“

„Ne, nech ho na stole.“

„Ach jo.“

Hned, jak lidé odejdou, všechny věci ožijou. Pak zazní báseň, dávej pozor na svou kázeň!

*Věci ožívají,
lidé odejdou.*

*Pokud máš rád bavení se,
brány se otevřou.*

Pak všechno dostane pusku, uši, oči i nos. Lampička, Notebook, Telefon, klidně i Metronom. Notebook se probudí a hned zívá, Lampička zase radostí skáče. Pokud máte rádi souboje, pusťte se do našeho zdroje.

„Dobré odpoledne vám všem! Já Telefon jsem se kvůli téhle události rozhodl na sobě pustit film!“

Všichni radostně křičí, Notebook se strašně mračí:

„Dobré odpoledne přeji i já! Pokud to nevíte, jsem o hodně větší, než Telefon, a taky na sobě můžu pustit film!“

Lampička byla na straně Notebooku, Dekka zase na straně Telefonu. Nakonec vyhrál Notebook, Telefon chtěl pomstu.

„Notebooku před filmem tě vyzývám na souboj!“

„Telefone rád nad tebou zvítězím!“

Minutu po souboji zařízení, Telefon cítí vibraci. Kdo pak to volá? Kamarádka Anička svolává. Telefonu se udělalo špatně, a Notebook se cítil podobně. Pustil pohádku o víle Amálce, pak se zase držel palce. Telefon se nevzdal, přísahám! Lampička je připravena kvůli nástrahám.

*Věci umírají,
lidé přicházejí.
Pokud jdeš spát,
hlavně se začni smát!*

Věci se staly zase věcmi, lidé přišli. Přečetli si tuhle pohádku, a také usnuli.

Daniel Valuš

Bomba

Ráno, když jsem šla do školy, zjistila jsem, že jsem si zapoměla věci na tělák. Vrátila jsem domů a první, co jsem viděla, byla hromada hraček na zemi. Divila jsem se, protože v pokoji jsem měla normálně uklizeno. Ale pak přišla moje mladší sestra Lenka a začala si s nimi hrát. Tak jsem jí řekla: „Potom si to

zase všechno uklid', Leni.“ A spěchala jsem do školy.

Jen zaklaply dveře, Leni zašeptala: „Už tu není. Odešla!“ Všechny ty hračky a postavičky si najednou stouply a začaly si stavět z kostek domečky. Lenka jim pomáhala stavět. Vzala si taky ze stavebnice kostičky a udělala jim bránu.

Najednou Lampa na stole vykřikla: „A co já? Ty mi snad neuděláš domeček?“ Začala brečet.

Hluk uslyšela maminka a vešla do pokoje. „Lenko, pospěš si, běž si vyčistit zuby, jinak přijdeš do školy pozdě!“

Postavičky Leničce zamávaly, vskočily do krabice a nehýbaly se. Lenka jim také zamávala, vzala si věci do školy a odešla. Za chvíli Lenčini rodiče také odešli do práce a všude bylo ticho. V tom okamžiku tam všechny ty postavičky začaly dělat kraviny. Jedna panenka si pustila televizi a koukala na filmy. Druhá zase hledala jídlo v ledničce. Další si napouštěly vodu do umyvadla a plavaly v něm, některé tam i surfovaly. A jak ta druhá panenka hledala jídlo, tak na stole objevila nějaký divný velký obdélník. Mělo to tři očka. Vzala si to sebou do takového místa, kde se nechávají zvláštní věci, položila to k nim a řekla si, že potom jim to Leni vysvětlí. Všichni se šli na tu věc podívat. Někdo řekl, že to je bomba, někdo zas řekl, že to je tabule. Potom jeden plastový voják omylem na něco klikl a najednou se na té zvláštní věci objevil čas. Všichni začali plašit. A křičeli: „Určitě to je bomba!! My tu všichni zemřeme!“ A začali zmateně běhat po celém pokoji.

Najednou Kachnička zavelela: „Všichni půjdeme do koupelny a tam si uděláme bunkr. Tenhle pokoj je ve druhém patře a koupelna je v prvním patře. Tak honem, za 12 minut a 34 sekund to vybuchne!“

Všichni posbírali to, co mohli. Kachnička si vzala desku. Všichni se divili, proč si vzala právě desku, ale pospíchali, aby už byli u schodů. Tady Kachnička položila desku na schody a nakázala všem, ať na ni vylezou. A sklouzly se dolů. Někdo se bál, někomu se to líbilo. Nakonec ale po desce sjely dolů všichni. Když už byli dole v koupelně, pořád ještě se báli. Věci čekaly a čekaly.

Když uslyšely, že se Leni vrací, tak jí vyběhly naproti do chodby. Lenka otevřela dveře a všichni jí začaly vysvětlovat, co se stalo. Ale jak tak všichni

mluvili jeden přes druhého, nevěděla, co říkali.

Najednou mezi ně skočila zuřivá kočka a sebrala Kachničku. Lenka to viděla a rychle chytila kočku. Podala jí klubko a ona Kachničku zase pustila. Kachnička se vzpamatovala, řekla všem, ať jsou tiše a Lence všechno vypověděla. Lenka se šla podívat a co našla ležet v kruhu na zemi? Byl to mobil. A displeji mu svítil čas!! Začala se smát a vysvětlila všem, že to není žádná bomba, ale že je to mobil a hned řekla, k čemu je.

Všichni se taky smáli, když najednou Lenka vykřikla: „Honem! Sestra už se vrací!“ Postavičky začaly rychle uklízet bordel v pokoji a Lenka uklízela v koupelně. Když Lenčina sestra otevřela dveře, tak byly už se vším hotovi. Lenka se tvářila, jako by se nic nestalo a aby nebyla podezřelá, tak si kreslila. Postavičky okamžitě zalezly do krabice a vůbec se nehýbaly.

Linda Phi

Příběh s překvapivým koncem

Duhový prsten

Havraní vlasy spletené do drdolu, bílé šaty až na zem a závoj vypadající jako by byl spletený ze sněhových vloček. S hlavou vztyčenou jsem kráčela k oltáři, měla jsem zpocené ruce a celá jsem se třásla. Jako by to byl jen sen. Ach, prosím, jestli je toto pouhý sen, nechci se nikdy vzbudit. Budu po zbytek života žít s ním.

V kamenném domku porostlém břechťanem a s viřivkou někde na předměstí. Ano prosím, nic jiného nechci, jenom stát po jeho boku, dokud nás smrt nerozdělí. Stála jsem vedle lásky svého života. Skoro jsem nevnímala, co říkal oddávající.

„Berete si zde přítomného...“

Už jsem věděla, jak odpovím i bez toho, abych ty bláboly poslouchala.

„Ano!“
Skočila jsem mu do řeči.

„A vy, pane?“

„Ne...“

V sále nastalo hrobové ticho. Ucítila jsem, jak mi po tvářích stékají slzy. A po zádech studený pot.

„Já totiž miluji našeho oddávajícího!“

Hned jak to dořekl, tak se k němu naklonil a políbil ho...

...Doted' jsem s nimi v kontaktu. Oba si adoptovali malou holčičku původem z Afriky! Jsou šťastní. Přejí jim to, jenom je někdy divné, že je můj nevlastní bratr ženatý s mým ex.

Tereza Šišková

Promiň

Před dnem nového měsíce
hvězdy se rozpadly a spadaly do kaluží.
Hlas bodal jako jehlice.
Zaryl se mi pod kůži.

Roztříštila jsem se.
Když naposledy vydechla naše láska,
nesejde na kráse.
Byla to jen pouhá maska.

Kladla jsem pár otázek
jako kolovrátek.
Z tvých úst vycházely lži.
Cítila jsem velký zmatek.

Nyní pod hladinou leží,
ta láska na dni jezera
tvořeného z mých slz.
Jako kámen se potopila
a já nevidím skrz.

Nevidím skrz ty slzy,
které jsi způsobil.
Nevěřím, že tě to mrzí,
to jak jsi mne rozzlobil.

Stále šeptám prázdná slova,
Promiň, já se omlouvám.
Jak dlouho to bude trvat?
Co si to tu namlouvám?

Kdy pochopím, že za vše se omlouvat nemusím?
Asi na mne mají vliv.
Jsem bez tebe neúplná, a tak po večerech sním.
Lásko, naposledy mne polib,
chci se na chvíli cítit jako dřív.

A až chvílka uplyne,
tak slzy mého hoře
stečou ti po pažích
a pod špičkami prstů vytvoří to nejmrtvější moře.

Tereza Šišková

Fotoreportáž ze zápisu nových žáků na ZUŠ Járy Cimrmana

Koncert absolventů

V pátek 27. května se v Divadle B. Němcové uskutečnil Koncert absolventů—žáků, kteří ukončili ve zvoleném oboru I. nebo II. stupeň studia. Na koncertě se představili tito žáci:

Matěj Ďurica, kytara (I. stupeň), paní učitelka Soňa Kozáková,

Alexander Kula, pozoun, tenor (I. stupeň), pan učitel Robert Říšský,

Jan Martin Theiss, non clasical klavír a EKN (I. stupeň), pan učitel Vladimír Hrin-ko

Beáta Branžovská, trubka, (I. stupeň) a

Tomáš Basl a Adam Valenta, oba trubka (II. stupeň) - všichni žáci pana učitele Jana Kováře.

Josef Kohút, Vítek Novotný a Samuel Hirschfeld, bicí (I. stupeň), všichni žáci pana učitele Jana Černého.

Mezi absolventy byl i Marek Stolarik, tvůrčí psaní (II. stupeň) ze třídy paní učitelky Jaroslavy Rymešové.

Ještě jsou volná místa

Dne 19. května proběhl na zdejší ZUŠ Járy Cimrmana zápis nových žáků (fotoreportáž na vedlejší stránce). Od nejmenších teprve čtyř či pětiletých předškoláků, kteří se zapisovali do přípravných tříd (Tykadýlka a Tykadla) to byli zájemci už o studium konkrétních oborů, které škola nabízí. Ve škole to bzučelo jako v úle, děti přicházely v doprovodu rodičů i prarodičů, někde za ně volili dospělí, ale většinou si nástroj už předem vybraly samy děti. Zájemci se mohli zapsat také na nově otevřený obor Elektronické zpracování zvuku- Kompozice a Zvuková tvorba (zvuková technika, ozvučování, akustika, proces nahrávání hudby). Ke studiu bylo přijato 180 žáků. Většina oborů je již zaplněná, pro zájemce ještě sděluje, že několik míst je možné obsadit v oborech taneční, a literárně dramatickém oboru – divadlo a tvůrčí psaní.

Pozdrav z Chorvatska

Do Chorvatska se tradičně i letos v polovině června vypravili žáci školního orchestru JC Band pod vedením pana učitele Roberta Říšského na týden nejen za rekreací, ale i s cílem představit se zde několika koncerty. Účastníky provázela také zástupce ředitelky pan učitel Bohumil Polívka, od kterého jsou na této stránce fotografie.

Ze života školy v několika fotografiích

Starostka města paní Lenka Průšová předala dne 1. června vysvědčení absolventům Akademie umění pro seniory při ZUŠ Jára Cimrmana.

ZUŠ OPEN by se dalo volně nazvat jako „dveře umění otevřené dokořán...“. Na pódiu postaveném na prostranství v Anglické ulici se 2. června veřejnosti představovali mladí hudebníci i zpěváci naší ZUŠ.

Již na 3. ročník filmové přehlídky FOFR čili Festival Okének Filmových Ratolestí se uskutečnil 2. června v chebské Papírně také za účasti chebského starosty J. Vrby a „filmařského“ hosta, herce, moderátora, fotograf, a kameramana a cestovatele Michala Čeliše, rodáka z Aše a absolventa herectví na pražské Konzervatoři. Na programu byly krátké a animované filmy na téma „Náš region“, které natočily děti v období 2022 – 2023. Kromě naší ZUŠ Františkovy Lázně, se zúčastnil Klub filmařů DDM Sova Cheb, 1. ZŠ Cheb, Waldorfská ZŠ Cheb, ZŠ Kostelní náměstí Cheb a studentské parlamenty Aš a Hranice.

ZUŠ Horní Slavkov, Chodov, Kraslice, Loket, Karlovarský Kraj, Czech Republic, Františkovy Lázně a Město Luby se 5. 6. zúčastnily celostátní přehlídky ZUŠek "ZUŠ Open" ve Valdštejnské zahradě Senátu. Vystoupení byla dvě: zpěváci ze spojených ZUŠ Horní Slavkov a Loket a pak velký kytarový orchestr ze spojených ZUŠ Kraslice, Chodov, Františkovy Lázně a Luby spolu s Plzeňskou.